

מ"ת (קריות) 1413-04-24 - פלוני נ' מדינת ישראל

בית משפט השלום בקריות

מ"ת 1413-04-24 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

בפני כב' השופט יוסי טורס, סגן הנשיאה
מבקש פלוני
נגד

משיבה מדינת ישראל

החלטה

בקשה לעיין חוזר במסגרתה טוען המבקש לכרסום ראייתי המצדיק בחינה מחדש של ההחלטה בענייננו ושחרורו ללא תנאי.

ההליכים עד כה

1. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות חבלה חמורה, לפי סעיף 333 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין) וכן תקיפה סתם-בן זוג (שתי עבירות) לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין. עובדות המקרה פורטו בהרחבה בהחלטה מיום 10.4.24 ואציין כי כתב האישום מתאר שני אירועים שהתרחשו ביום 19.3.24 בהם נקט המבקש לפי הנטען אלימות כלפי רעייתו (להלן - המתלוננת). בהתאם לעובדות כתב האישום, האירועים התרחשו בעת נסיעה משותפת ברכב יחד עם בת ה-6 כאשר המשיב הוא הנהג. כאשר הגיעה המשפחה לביתם חיפשה המתלוננת את שלט החניה בתיקה בו היו גם חפצי המשיב. המשיב כעס בשל כך וניסה לחטוף מידה את תיקה ומשלא הצליח יצא מהרכב, הכניס את ידו דרך החלון הפתוח הסמוך למושב המתלוננת, תפס בשיערה ומשך אותו. בתגובה הדפה אותו המתלוננת. המשפחה המשיכה בנסיעה ובשלב מסוים ביקשה המתלוננת מהמשיב שיעצור על מנת שתוכל לרדת מהרכב אך המשיב בתגובה תקף אותה בכך שהיכה בה במכת אגרוף בפניה כאשר הקטינה צועקת ובוכה. לאור כך יצאה המתלוננת מהרכב עם הקטינה וברחה. עקב מעשים אלו נגרמה למתלוננת חבלה חמורה בדמות המטומה ונפיחות בפנים, חבלה קשה באף, אי סדירות ברצפת ארובת העין ושבר בקיר קדמי של הסינוס. בכתב האישום צוין גם אירוע קודם לפיו ביום 18.7.23 תקף המבקש את המתלוננת באופן שתפס בגופה וניער אותה.

2. ביום 10.4.24 קבעתי שמתקיימות ראיות לכאורה להוכחת האישומים וכן עילת מעצר וסברתי כי לצורך בחינת אפשרות להורות על שחרור המבקש נדרש תסקיר שירות המבחן. בתסקיר שהוגש צוין כי המבקש נעדר דפוסי התנהגות עבריינית אך הוא בעל דפוסי חשיבה נוקשים בכל הקשור לתפקיד

האישה במערכת יחסים והוא עלול לפעול בצורה אימפולסיבית אך אינו מודע לדפוסים אלו. שירות המבחן בחן את החלופה שהוצעה - בבית הוריו של המבקש - וסבר שהיא אינה מתאימה לאור מידת הסיכון ויכולת ההורים לשמש דמות סמכותית עבורו. בהמשך התבקש שירות המבחן לבחון חלופה שונה אך בסופו של דבר המפקחים חזרו בהם מהסכמתם. לאור כל זאת הוריתי ביום 21.5.24 על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים נגדו תוך שציינתי שככל שיציע חלופה שונה היא תבחן.

3. חלופה שונה לא הוצעה והמבקש עצור עד היום. כן אציין כי המבקש כפר בעובדות כתב האישום והתיק בעניינו מתנהל, נשמעו מספר עדים ובהם המתלוננת וקבועה ישיבת הוכחות נוספת. עוד אציין כי ביום 31.12.24 האריך בית המשפט העליון את מעצרו של המבקש ב-90 ימים נוספים במסגרת סמכותו כאמור בסעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשל"ו-1996

הבקשה וטיעוני הצדדים

4. בבקשתו טוען המבקש כי לאחר שמיעת מספר עדי תביעה ובהם המתלוננת, חל שינוי "דרמטי" בתמונת הראיות עד כי "בסבירות גבוהה ראיות המאשימה קרסו בכל אחת מן החזיתות". בעניין זה מציג המבקש תזה לפיה המתלוננת נחבלה עוד טרם שפגשה בו ביום האירוע ולכן רקמה מזימה להפלילו ולייחס לו את החבלה. במסגרתה של מזימה זו יזמה חיכוך, לרבות אלימות שהפגינה כלפיו עת נהג ברכב ולכן נאלץ להשיב לה מכה בפניה אשר לא היא שגרמה לחבלה. לטענת המבקש לאחר שמיעת חלק מראיות התביעה עולה תמונה לפיה בשל מחדלי המשטרה לא ניתן לדעת מה קרה טרם המפגש בין בני הזוג (שכן המשטרה לא תפסה את מצלמות האבטחה בבית העסק המשותף בו שהתה המתלוננת טרם המפגש); המתלוננת הגיעה למפגש עם משקפי שמש שהסתירו את החבלה; הרופא שהעיד טען שלא ניתן לדעת אם שטף הדם סמוך לעין נגרם עשרים דקות קודם לכן או מספר שעות, אך בעת הבדיקה הוא היה מפותח; בתם של בני הזוג טענה כי המבקש היכה את המתלוננת בצד שמאל של הפנים ואכן בחלק זה של הפנים נגרמה מכה קלה שיכולה להתיישב עם טענתו אך לא עם החבלה הקשה שבחלק הימני של הפנים. כן טען הסנגור שבחקירת המתלוננת עלות סתירות בדבר מקום התרחשות האירוע במסגרתו דלתות הרכב נסגרו; וכן המקום בו התרחש האירוע האלים בעת הנסיעה; ואף בדבר הפרטים שמסרה לחברתה ביום האירוע. בנוסף נטען כי חקירת הילדים שנערכה לבתם של הצדדים לא הייתה מעמיקה ולא בחנה את סדר הדברים ואף נערכה באיחור שאפשר את זיהומה.

5. המבקש ממשיך וטוען כי קיימות ראיות חיצוניות לתמיכה בגרסתו ובצד זאת שפוגמות במהימנות המתלוננת. כך טוען הסנגור שבעת חקירתה הנגדית הוצגו בפניה תמונות הרכב מהן עולה שלא קיים סמוך למושב הנוסע (בו ישבה) כפתור המאפשר נעילת כל דלתות הרכב, כך שהמסקנה היא שעשתה זאת בכוונה תוך רכינה לעבר מושב הנהג. בנוסף טוען הסנגור שקיימות ראיות לכך שהמתלוננת הגיעה למפגש שיכורה והדבר לא נבדק לעומק. טענה נוספת שמעלה הסנגור עניינה התנהלות המתלוננת בכל הקשור לקיום הסדרי הראייה בין בני הזוג בתקופה בה היו פרודים (טרם אירועי כתב האישום). בעניין זה הגיש המבקש מסמכים מתיק בית המשפט לענייני משפחה (לאחר שקיבל אישור לכך) וטען שיש בהם להוכיח שהמתלוננת שיקרה לעו"ס לסדרי דין, ניסתה למנוע ממנה לבצע חקירה מקיפה וכן

הפרה את הסדרי הראייה. הסנגור טען עוד שבתקופה בה היו בני הזוג בפרידה ניהלה המתלוננת מערכת יחסים עם אדם אחר שהואשם אף הוא בתקיפתה, אך הסדר הטיעון שנערך עמו היה משיקולים ראייתיים וכי היא גילתה כלפיו עמדה סלחנית ולא הגיעה לטיעונים לעונש. המבקש רואה בכך אות שגם בעניינו של האחר עשתה המתלוננת שימוש "באותן הטכניקות של הטעיה ומניפולציות".

6. טענה נוספת שהעלה המבקש עניינה באירוע הנוסף המתואר בכתב האישום בעניינו טען כי המועד הנזכר בכתב האישום הוא יום הולדת בתם של הצדדים וכך גם מציינת המתלוננת בחקירתה במשטרה, אלא שהוגשו ראיות מהן עולה שאירוע יום ההולדת נערך אותה שנה מספר ימים לאחר מכן וכי אין מדובר בטעות מקרית אלא מהותית.

7. בנוסף טוען המבקש כי בשים לב להתמשכות ההליכים הוא עלול להיות עצור תקופה ארוכה מהעונש הצפוי לו וכי לו היה מקבל אחריות ומודה במיוחס לו כבר היה מסיים את עונשו.

8. לאור כל זאת ביקש הסנגור להורות על שחרור המבקש ללא כל תנאי והדגיש שלאור הטענות שהעלה אין צורך בכל חלופה אלא מתבקש שחרור ללא כל תנאי.

9. המשיבה טענה כי בהתאם לפסיקה על הטוען לכרסום ראייתי להראות שינוי דרמטי בתמונת הראיות עד כדי הטיית הכף לעבר זיכוי וכי אין די בשינוי גרסה של עד אף אם הוא מרכזי על מנת לעמוד בתנאי זה. לגופו של עניין טענה המשיבה כי המשיב הודה בחקירתו שהיכה את המתלוננת בעת הנסיעה ולא טען שהחבלה לא נגרמה בשל כך (הערה: הטענה המלאה היא שהמבקש נאלץ להכות את המתלוננת בשל כך שהכתה אותו בעת הנהיגה ויצרה מצב מסוכן). כן טענה שחקירת הילדה נערכה בצורה ראויה וזו השיבה מיוזמתה לשאלות וחוקרת הילדים התרשמה ממהימנותה. בעניין זה ניתנה אף תשובה לתהייה שהעלתה הסנגור בדבר זיהום החקירה. ביחס לכך שמכשיר ה-DVR לא נתפס נטען שהדבר לא היה רלוונטי כלל במהלך החקירה שכן לא נטען דבר בנושא. ביחס לאפשרות היווצרות המטומה מפותחת בפרק זמן קצר, נטען כי בשלב זה העיד רופא אחד מבין ארבעה ובכל מקרה הרופא שהעיד לא שלל אפשרות זו. ביחס למסמכים מתיק בית המשפט לענייני משפחה נטען כי מדובר בטענות הקשורות למהימנות המתלוננת בשל אירועים מלפני מספר שנים ואלו אינם רלוונטיות להליך זה. לסיכום טענה המשיבה שטענות המבקש הן בעניין מהימנות המתלוננת וכי אין די בכך לצורך עמידה בדרישות הפסיקה בעניין כרסום ראייתי. המשיבה הוסיפה וטענה כי טענת המבקש לפיה המתלוננת הגיעה למפגש עם שבר בארובת העין ויזמה ויכוח על מנת שהמבקש יכה אותה בפניה, היא בלתי סבירה ובכל מקרה אינה מלמדת על שינוי דרמטי של תמונת הראיות.

דין והכרעה

10. לאחר שנתתי דעתי לטיעוני הצדדים, ראיתי לדחות הבקשה. אנמק מסקנתי להלן.

11. המסגרת הדיונית בה מצויים אנו היא בקשה לעיון חוזר במסגרתה טוען המבקש לכרסום ראייתי המצדיק את שחרורו. טענה זו נבחנת באמצעות העילה לפיה "נתגלו עובדות חדשות" כאמור בסעיף 52 לחוק המעצרים, כאשר לצורך כך העובדות החדשות "צריכות להיות כאלה שמכוחן על הנאשם

להראות כי חל 'מהפך ראייתי' או 'שינוי דרמטי' או 'כרסום עמוק' בתשתית הראייתית, שמביא לכך שהקערה נהפכה כליל על פיה', וכי השינויים הם כאלה 'שמוטטו את ראיות התביעה' " (בש"פ 2779/23 אדוארד קצורה נ' מדינת ישראל (1.6.2023); להלן - **עניין קצורה**). השינוי הנדרש בתמונת הראיות צריך להיות, אפוא, כה מהותי עד שיש בכוחו "להפוך את הקערה על פיה, עד כדי הטיית הכף לזכות הנאשם באופן שהסיכויים לזיכוי עולים על הסיכויים להרשעתו" (בש"פ 4794/95 שאבי נ' מדינת ישראל, (6.8.1995), פסקה 6; ברע"פ 79016-12-24 יחזקאל ורשוני נ' מדינת ישראל (9.1.2025), פסקה 10).

12. בחינת טענות המבקש בראי דרישה זו מביאה למסקנה ברורה לפיה הן אינן עומדות ברף מחמיר זה. אכן, למבקש טענות רבות, וחלקן עשויות אף להימצא בעלות משקל לא מבוטל, אך הן חותרות כולן תחת שאלת מהימנותה הכללית של המתלוננת ובשלב זה אין לומר שיש בהן לבסס מסקנה בדבר שינוי דרמטי, היפוך הקערה ואף לא כרסום עמוק בחומר הראיות. כך הן הטענות בדבר האפשרות שהמתלוננת שיקרה בדבר האופן בו נעלה את דלתות הרכב; היכן היה האירוע הראשון; כיצד נהגה בהליך בבית המשפט לענייני משפחה ובהליך אחר; מתי בדיוק התרחש האירוע הנוסף; מה התרחש בבית העסק טרם המפגש עם המבקש; ומהו טיבה של חקירת הילדים שבוצעה בזיקה לנקודות המחלוקת.

13. נזכור שהמבקש הודה שהיכה את המתלוננת בפניה. טענתו כעת היא שהיא הגיעה לאירוע עם שבר בארובת העין וביקשה "להלביש" עליו אירוע קודם ולכן יזמה ויכוח מתוך רצון שיכה אותה בפניה. מבלי להביע עמדה בדבר סבירותו של תרחיש זה, לא שוכנעתי שקיימות בשלב זה עובדות חדשות שמביאות למסקנה לפיה חל שינוי כה מהותי בתמונת הראיות באופן המצדיק היענות לבקשה. ודוק: אינני מקל ראש בטענות המבקש, אך לא "ירדתי לזירה" ולא ניתחתי את הראיות לעומקן, שכן אין מקום שבית המשפט של מעצר יידרש לטענות המצריכות ניתוח מחודש ומדוקדק של הראיות עם התקדמות הליך ההוכחות. בעניין זה ציין כב' השופט עמית (כתוארו אז) בעניין **קצורה** כי "ספק רב אם טענה זו מצדיקה בקשה לעיון חוזר, ויש בטענה זו סכנה לטשטוש קו הגבול בין שופט המעצרים למותב שדן בתיק העיקרי, ולכך שכל אימת שהתביעה סיימה להביא את עדיה, יבקש הנאשם משופט המעצרים לבחון ולסקור את חומר הראיות משל היינו בהליך דומה לטענת 'אין מה להשיב'".

14. עם זאת שאלה אחת ראויה להתייחסות נפרדת והיא האם התגלו עובדות חדשות מהן עולה שלא יתכן שנוצרה בפניה של המתלוננת המטומה מפותחת בפרק הזמן הקצר שעד הגעת השוטרים, או למצער שקיימת סבירות נמוכה לאפשרות זו שיכולה כבר עתה ללמד על שינוי ממשי בתמונת הראיות. לאחר עיון בפרוטוקולים סבור אני שהתשובה לכך שלילית. אפנה בעניין זה לחקירת הרופא ד"ר חמדן (עמ' 105-109 לפרו') אשר ציין כי "לפי התמונה אני יכול להגיד שזה המטומה עם אדמדם, זאת אומרת המטומה שהיא (לא ברור) לא 10 ימים, זה המטומה שקרתה באותו יום" (בעמ' 105-106). וכאשר התבקש להשיב אם אפשרי שהחבלה הנראית בתמונה (שהוצגה ממצלמת הגוף של שוטר שפגש במתלוננת סמוך לאירוע) היא בת 20 דקות השיב "אני לא יכול להתחייב עד 20 דקות ואף אחד לא יתחייב לגבי זמנים של דקות...לפעמים יש כלי דם קטן שנפגע ואז הקרישה מנסה לתקן, היא מצליחה והקריש נופל ועוד פעם ועוד פעם, לגבי זמנים זה משהו שאי אפשר להתחייב עליו חד

משמעית" (בעמ' 108-109 לפרו').

15. הנה כי כן, הרופא טען שהחבלה היא מיום האירוע ולא אישר שלא יתכן שהיא בת 20 דקות. משכך, אין לפנינו עובדה חדשה שיש בכוחה להביא - כבר עתה ללא צורך במבחני מהימנות או הערכת מקצועיות - להיפוך הקערה או לשינוי דרמטי בתמונת הראיות.

16. אכן, על רקע הטענה לפיה המתלוננת הגיעה למפגש כאשר היא כבר חבולה, ישנה משמעות רבה לשאלה אם תתכן כלל היווצרות המטומה מפותחת כנראה בתמונות בפרק זמן קצר זה. ואולם בשלב זה אין לומר שהוצגו עובדות חדשות המקימות תשתית ראייתית המביאה למסקנה לשינוי דרמטי בתמונת הראיות (ולו לעניין הקשר הסיבתי שבין המכה שהמבקש מודה שהיכה לבין החבלה בעין ימין). מחקירתו של ד"ר חמדן לא ניתן להסיק מסקנות רפואיות ברורות שיש בכוחן להביא למסקנה בדבר קלישותה של האפשרות שמקורה של החבלה באירוע בו עסקין, לא כל שכן בדבר חוסר היתכנותה. אפשר שבעתיד תשתנה התמונה הראייתית אך לעת הזו אין מדובר בשינוי ראייתי שניתן להגדירו כדרמטי ואף לא כמהותי.

17. בעניין זה אדגיש שלא זקפתי לחובת המבקש את העובדה שלא טען בעת חקירת המשטרה כי השבר נגרם קודם לכן. בעניין זה מקובל עלי שהמבקש לא יכול היה לדעת זאת (ככל שכך קרה) אלא מדובר למעשה, כפי שטען הסנגור, במסקנה מאוחרת. ואולם, למעשה לא התגלו במהלך ניהול ההליך עובדות חדשות, אלא מדובר בטענה לקשיים שהתגלו בגרסת המתלוננת על רקע תשובותיה והשתלבותן עם יתר הראיות. בכך אין די "שהרי מקומם של אלה הוא בתום המשפט. כידוע, בקשה לעיון חוזר אינה מהווה 'מסלול עוקף' לערעור על החלטת המעצר...לא בכדי דרש המחוקק בסעיף 52 לחוק המעצרים כי יש להצביע על עובדות חדשות לצורך הגשת בקשה לעיון חוזר...ודוק: עובדות חדשות, להבדיל מניתוח של עוצמת הראיות שהוגשו" (עניין **קצורה**, פסקה 11).

18. אני דוחה אפוא הטענה לכרסום ראייתי המצדיק בחינה מחודשת של שאלת המעצר. אדגיש גם שהמבקש לא הציע כל חלופה אלא טען שיש לשחררו ללא כל תנאי ולכך בוודאי שאין להיעתר.

19. ביחס לטענה לפיה תקופת מעצרו של המבקש עולה על העונש הצפוי לו באם יורשע, אזי אכן, בית המשפט העליון קבע כי קיים קשר ברור בין תקופת המאסר המרבית הצפויה לנאשם אם יורשע בעבירות המיוחסות לו לבין התקופה בה ניתן להחזיקו במעצר (בש"פ 5407/23 האנה אלסאנע נ' מדינת ישראל (20.7.2023)). המשיב עצור מיום 19.3.24 היינו תקופה בת כעשרה חודשים. התיק קבוע לשיבת הוכחות נוספת בחודש פברואר ויש להניח שיסתיים זמן לא רב לאחר מכן. מבלי לקבוע מסמרות בדבר העונש הצפוי למשיב במקרה שיוורשע, סברתי שעל רקע חומרת החבלה (שבר) ומהות העבירה (תקיפה קשה בנוכחות הבת הקטינה), אין לומר שתקופת המעצר בה שוהה המבקש (וצפוי לשהות עד סיום ההליך בהערכה סבירה) היא כזו העולה בבירור על העונש הצפוי לו אם יורשע באופן היוצר תחושה של אי צדק ופגיעה בזכותו לחירות.

20. התוצאה היא שאני דוחה הבקשה. שוב אציין כי המבקש רשאי להציג חלופה שיש בה להתמודד עם

מסוכנותו והיא תבחן.

בהתאם להסכמת הצדדים ההחלטה ניתנת ללא צורך בנוכחותם.

ניתנה היום, כ"א טבת תשפ"ה, 21 ינואר 2025,
בהעדר הצדדים.